

»Atek, tvojo dušo mi daj!« — »Saj bi ti jo dal, če bi mogel,« je odgovoril oče s solzami v očeh.

Veliko hvaležnost je kazal tudi do vseh drugih, ki so mu stali ob strani. Kako nežen je bil do dobre tetke Marijanice, ki mu je neprestano stregla s pravo samaritansko ljubeznijo. In da je bil meni z vso hvaležnostjo vdan, mi ni treba posebej poudarjati. (Dalje.)

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»O ne, kar tekel bom po cestah in ne bom nič vozil.«

»Pa ne boš imel kaj jesti.«

»Ali konjček jé sladoled?«

»Ne; je premrzelo.«

»Jaz ga imam pa rad. Boš kupila sladoled?«

»Zmeraj — kupila, kupila! — Kaj boš pa ti meni kupil?«

»Kar hočeš. Zlat avto, pa zrakoplov, pa za celo hišo piškotov!«

»Kje boš pa denar vzel?«

»Zaslužil ga bom.«

»Kako pa?«

»Bom za šoferja in bom imel denar.«

»Mhm,« pravi mama in potegne Blažka spet dalje.

»Hvaljen Jezus,« reče Blažek. »Ti pa nič ne rečeš, ali ne vidiš cerkve?«

»Vidim. Tiho sem rekla.«

»Pa te Jezušček ni slišal, mene pa je.«

»Jezušček vse sliši.«

»Tudi če se nič ne reče?«

»Tudi, pa je že prav, da si rekel. Pojdiva malo v cerkev.«

»Saj res,« pravi Blažek in že sklene ročici in je ves resen.

V cerkvi stopa strumno prav po sredi in se priklanja na vse strani.

»Pa kaj moli, Blažek!«

Blažek prikima in gleda v tabernakelj. Nato vpraša:

»Revček je Jezušček, ko je zaprt.«

»Zato je pa vesel, če ga kdaj obiščeš.«

»Zdajle se smeje, kajne?«

Ko sta zunaj, steče Blažek naglo po stopnicah in se ustavi pred stražnikom.

»Kakšen general, poglej, mama!« zavpije na ves glas. »Jaz bom tudi general. Boš kupila sabljo in puško?«

Stražnik in mama se zasmejeta Blažku, a Blažek je že vojak. Stopa, da se mu kar noge stresajo in šteje: »En, dva, en, dva!« Nič ne pazi na mimoidoče, pa butne v nekega gospoda in nemilo sede na tla.

»Ti si kriva,« zajoka Blažek in noče vstati.

Mama ga dvigne in očisti.

»Le mene se drži, Blažek, kaj pa hodiš sam naprej!«

»Saj tudi general sam hodi.«

»Ta je pa že velik!«

»Tudi jaz sem velik,« reče trmasto Blažek.

V trgovini se motovili sem in tja. Vsako reč otip-lje, to in ono hoče imeti in toliko, da ne zvrne nekega zaboja nase. Nato sede na veliko tehtnico in preklada uteži.

»Te bom stehtal, mama, sedi gor!« zakliče preko vseh ljudi, da se mu zasmije vsa prodajalna. Blažek je užaljen; na prag stopi in gleda tramvaje. Tudi on je na tramvaju. Z nogo udarja, pritiska kljuko in vpije: »Čin, čin, čin!«

Ko pristopi mama in odideta proti domu, je Blažek ko iskra, da ga mama ne more dobiti v roko. Steče naprej, se ustavi zadaj, pohiti čez cesto, se skrije v veži, se zagleda v izložbo, sede na kak prag, se zaleti v kak otroški voziček; vpije, da je že hrupav; je vojak, je voz, je konj; je lokomotiva. Mama ga kliče: »Blažek! Blažek!« A kako bi slišal mamo! Šele malo pred domom se Blažek ustavi. Moško se razkorači pred mamo in reče:

»Ali sem bil zelo priden?«

Mama ne reče nič. Temnó se drži, pa ji je vendar na smeh. Molče ga prime za roko in ga potegne s seboj v hišo.

Ko sedejo doma h kosilu, reče mama Andreju:

»Skoči po Blažka! Na vrtu je.«

Andrej steče dol, pa ga je kmalu slišati:

»Mama! Saj ni Blažka nikjer!«

V hiši nemir, strah, groza!

Kje je Blažek?

Ko sta bila prišla prej z mamo domov, je ostal Blažek na vrtu. In se je tole zgodilo: Sedi Blažek, sedi na pragu, pa pride sosedova Marjanca.

»Pojdi, Blažek,« pravi, »greva malo okoli!«
Marjanca ima pet let.

»Ali je dovolila mama?« vpraša Blažek.

»Je. Naša mama vse dovoli,« reče Marjanca.

»Naša tudi,« pravi Blažek.

»Meni bo prinesel Miklavž še večjo punčko kot sem jaz,« govori Marjanca.

»Bo kmalu Miklavž?« vpraša Blažek.

»Zdaj je še sonce. Potlej bo dež in sneg. Ko bo sneg, je pa Miklavž,« razlaga Marjanca.

»Meni bo prinesel konjička. Živega,« reče Blažek.

»Pa bo nosil mojo punčko,« pravi Marjanca.

»Bo. Pa še mene in tebe.«

»Potem se bo pa podrl,« reče Marjanca.

»Ne bo se, ne. Saj bo iz železa.«

»Pa še živ zraven?«

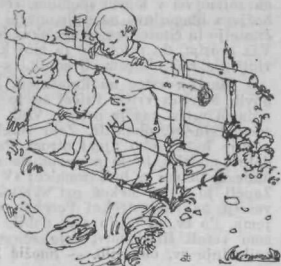
»Pa še živ, pa železen. Kakor slon,« govori Blažek.

»Poznaš ti slona?« vpraša Marjanca.

»O ja. Roge ima,« reče Blažek.

»O ne, ampak ušesa,« pojasni Marjanca.

»Pa ušesa. Takale,« reče Blažek in na vso moč razprostre roke, da bi skoraj padel.

»Še večja,« pravi Marjanca.

»Imate vi slona, živega?« vpraša Blažek.

»Naša mama ne dovoli, pa ata tudi ne,« reče Marjanca.

»Tamle so pa račke,« vzklikne Blažek in oba stečeta na most.

»Kako se vozijo,« reče Marjanca.

»Nimajo čolna?« vpraša Blažek,

»Nič čolna. Kar brcajo, lej, pa gredo naprej. Pa jih nič ne zebe,« govori Marjanca.

»Jaz se pa upam skočiti dol,« reče Blažek.

»Joj, nikar!« vzklikne Marjanca in prime Blažka za naramnice.

»Ti se ne upaš?« vpraša Blažek.

»Saj bi utonila in umrla!« se prestraši Marjanca.

(Dalje.)

Marijin vrtec.

Vrhnika. Spoštovani g. urednik! — Z veseljem beremo tudi v našem kraju na Vrhniki nam otrokom tako priljubljena lista »Vrtec« in »Angelček«, Mnogo je notri lepega, zabavnega in poučnega. Tudi pri nas na Vrhniki imamo že dolgo časa ustanovljen »Marijin vrtec«. Lepo število nas je, ko se zberemo vsak mesec pri shodu v farni cerkvi sv. Pavla. V lepih besedah nam ljubljene g. Gregor Mali, naš novi katehet, lepo pridigujejo, posebno o Mariji, naši božji Materi. — V preteklem mesecu smo se zbirali okrog Marije. Veliko nas je bilo na praznik Marijinega vnebovzvetja pri Mariji na žalostni gori. Tam smo se poslovili od našega prejšnjega voditelja g. Ignacija Skobeta. Njega ohranimo vsi v lepem spominu. Želimo jim mnogo sreče in božjega blagoslova na njih novem mestu. Pozdravljam vse čitatelje in čitateljice »Angelčka« in tudi Vas, g. urednik, in Vas prosim, da priobčite ta moj kratek spis. (No, Tončka, vidiš, da rad ubogam. Urednik.) — Antonija Kunstelj.

Marijin vrtec na Remšniku. Na Remšniku smo ustanovili Marijin vrtec. Pričel se je 25. oktobra 1931. V Marijinem vrtcu nas je precej. Vsak mesec imamo 4. nedeljo spoved in sv. obhajilo. Zelo veselo je; kajti Marija nas varuje in mi smo njeni otroci. Pa se je oklepamo kakor dobre mamice in jo prosimo, da nas varuje vsega zla in hudega. Učimo se tudi pesmico: »V Marijinem vrtcu cveto«. Zapeli jo bomo nekoč pri skupnem sv. obhajilu. To bo veselje za nas, otroke! Posebno veselo je bilo pri sprejemu. Po sv. obhajilu smo dobili kave in kruha, nato pa smo veseli šli domov. Zelo se veselimo, ko bomo imeli prihodnje sv. obhajilo. — Snežič Marija.